

Sygn. akt I C 252/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2015r.

Sąd Rejonowy w Zambrowie Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Tomasz Makaruk

Protokolant Danuta Sawicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 września 2015r.

sprawy z powództwa J. P.

przeciwko (...) S.A. w W.

o podwyższenie renty

I. Powództwo oddała;

II. zasądza od powoda J. P. na rzecz pozwanego (...) S.A. w W. kwotę 2.417 (dwa tysiące czterysta siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. I C 252/15

UZASADNIENIE

Powód J. P. w pozwie skierowanym przeciwko (...)S.A. w W. domagał się podwyższenia renty wyrównawczej z wysokości 113,89 złotych zasądzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Zambrowie w sprawie I C 80/06 o dodatkową kwotę 2.264,31 złotych miesięcznie licząc od dnia 22 czerwca 2012 roku wraz z odsetkami tytułem całkowitej utraty zdolności do pracy. Uzasadniając swoje żądanie wskazał, iż wyrokiem Sądu Rejonowego w Zambrowie w sprawie I C 80/06 z dnia 13 marca 2007 roku została zasądzona mu renta wyrównawcza w wysokości 113,89 złotych miesięcznie z tytułu częściowej utraty zdolności do pracy, która została wyliczona na podstawie części uzyskiwanych dochodów z 2006 roku. Na skutek pogarszającego się stanu zdrowia w dniu 30 kwietnia 2008 roku J. P. zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej. Obecnie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy. Wobec tego w związku ze zmianą stosunków po ostatnim ustaleniu wysokości renty oraz sposobu ustalenia jej wysokości zasadne jest podwyższenie renty wyrównawczej o dodatkową kwotę 2.264,31 złotych miesięcznie.

Pozwany (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości. Uzasadniając swoje stanowisko wskazał, iż powód otrzymuje od pozwanego rentę wyrównawczą w kwocie 113,89 złotych miesięcznie. Do chwili obecnej nie zaistniały żadne nowe okoliczności uzasadniające podwyższenie renty o kwotę 2.264,31 złotych. Pozwany zwrócił również uwagę, że powód wnosząc pozew oparł się na bezpodstawnych, jego zdaniem, wyliczeniach wysokości renty wyrównawczej oraz złożył takie same dowody jak w sprawie I C 184/11.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 29 września 2001 r. około godziny 19.15 na trasie Z. –C. w miejscowości O. doszło do zdarzenia drogowego, w którym brały udział samochody: jadące od strony Z. S. (...) nr rej. (...) kierowany przez B. K. i F. (...) nr rej. (...) kierowany przez A. B. oraz jadący w kierunku Z. P. o nr. rej. (...) kierowany przez J. P..

W wyniku przedmiotowej kolizji obrażeń ciała w postaci: złamania obu kolumn panewki stawu biodrowego lewego z przemieszczeniem głowy kości udowej do miednicy mniejszej, podwichnięcia stawu krzyżowo-biodrowego lewego, uszkodzenia nerwu kulszowego lewego doznał jedynie kierujący P. J. P..

Kierujący samochodem F. nie przyczynił się do powstania kolizji, zaś kierujący P. i S. przyczynili się do kolizji w równym stopniu.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Zambrowie z dnia 13 marca 2007 r. wydanym w sprawie I C 80/06 ustalono wysokość renty wyrównawczej należnej J. P. od (...) S.A. w W. Inspektorat w Ł. w kwocie po 113,86 złotych miesięcznie, płatne do 1 dnia miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności. Sąd uznał wówczas, że w związku z wypadkiem z dnia 29.01.2001 r. J. P. doznał częściowej niezdolności do pracy w zawodzie mechanika pojazdów i kierowcy zawodowego, a stopień jego uszczerbku na zdrowiu wynosi 40%. Niewskazana dla niego jest praca na wysokości i kierowcy zawodowego. Czynności dnia codziennego jest on w stanie wykonywać sam.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Zambrowie z dnia z dnia 15 października 2009 r. w sprawie I C 40/09 oddalono powództwo J. P. przeciwko (...) S.A. w W. o podwyższenie renty wyrównawczej. Wyrok w tym zakresie uprawomocnił się w dniu 11 lutego 2011 r. na skutek oddalenia apelacji przez Sąd Okręgowy w Łomży w sprawie I Ca 37/10. Podstawę oddalenia powództwa stanowił brak zmiany stosunków niezbędnych do uwzględnienia powództwa o zmianę wysokości renty.

Wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 7 kwietnia 2011 r. wydanym w sprawie III U 72/11 zmieniono decyzję(...) Inspektorat w Z. z dnia 09 lutego 2011 roku przywracającą powodowi prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy i przyznano J. P. rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na okres od 16 listopada 2010 r. do 31 marca 2012 r.

J. P. ponownie wystąpił z pozwem skierowanym przeciwko (...) S.A. w W. o podwyższenie renty wyrównawczej. Po rozpoznaniu jego żądania wyrokiem Sądu Rejonowego w Zambrowie z dnia 13 kwietnia 2012 r. wydanym w sprawie I C 184/11 oddalono powództwo jako niezasadne. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 21 czerwca 2012 r. na skutek oddalenia apelacji przez Sąd Okręgowy w Łomży w sprawie I Ca 180/12.

W trakcie rozpoznawania powyższej sprawy Sądu Okręgowego w Łomży III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 31 maja 2012 roku w sprawie III U 315/12 przedłużył powodowi prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na okres od 1 kwietnia 2012 r. do 30 kwietnia 2014 r. A następnie wyrokiem Sądu Okręgowego w Łomży III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 4.03.2015 r. wydanym w sprawie III U 422/14 przedłużono powodowi prawo do renty na okres od 01.06.2014 r. do 31.12.2016 r.

Obecnie J. P. uzyskuje rentę z (...)w wysokości 1.194 złotych oraz rentę wyrównawczą z (...) w wysokości 113,89 złotych.

J. P. z wykształcenia jest kierowcą mechanikiem pojazdów samochodowych. Posiada też uprawnienia spawacza.

Po zaprzestaniu działalności gospodarczej przez J. P., taką samą działalność kontynuowała jego żona G., która zawiesiła jej prowadzenie z końcem listopada 2012 r.. Dnia 1 grudnia 2012 r. taką samą działalność i pod tym samym adresem otworzyła córka J. A., która jednak zamierza zlikwidować tę działalność z uwagi na jej nieopłacalność – w bieżącym roku sprzedała tylko 3 przystanki za łączną kwotę 12.000 zł brutto.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: decyzję (k. 9), faktury (k. 42), akt spraw I C 80/06, I C 40/09, I C 184/11 tut. Sądu, akta szkodowe, akta III U 422/14 Sądu Okręgowego w Łomży.

W myśl art. 907 § 2 kc jeżeli obowiązek płacenia renty wynika z ustawy, każda ze stron może w razie zmiany stosunków żądać zmiany wysokości lub czasu trwania renty, chociażby wysokość renty i czas jej trwania były ustalone w orzeczeniu sądowym lub w umowie.

Niniejsza sprawa pozostaje w związku z wyrokiem Sądu Rejonowego w Zambrowie w sprawie I C 80/06, ponieważ tam nastąpiło ustalenie istnienia i zakresu obowiązku pozwanego wobec J. P.. Ustalono, że pozwany ponosi odpowiedzialność w 50% za szkodę wyrządzoną powodowi, powstałą w związku z wypadkiem komunikacyjnym z dnia 29.09.2001 r. Przy uwzględnieniu, iż renta wyrównawcza ma stanowić różnicę między potencjalnymi dochodami, jakie osiągnąłby powód, gdyby nie wypadek, a wszystkimi dochodami, jakie mógłby faktycznie wówczas osiągnąć bez zagrożenia stanu zdrowia, została określona wysokość renty wyrównawczej na 113,89 złotych miesięcznie.

Sąd rozpoznający sprawę o ponowne podwyższenie renty winien za punkt odniesienia przyjąć sytuację stron jaka miała miejsce w dacie ostatniego wyrokowania i poczynić ustalenia faktyczne, w kwestii czy od tego czasu nastąpiła zmiana stosunków, a jeżeli tak to czy uzasadnia ona zweryfikowanie obowiązku pozwanego płacenia renty i określenie jej w innej niż dotychczas wysokości: „(...) w sprawach o zmianę wysokości i czasu trwania renty Sąd bada czy od ostatniego orzeczenia sądowego bądź ugody ustalających wysokość renty nastąpiła powyższa zmiana stosunków. Powództwo oparte na przepisie art. 907 § 2 k.c. nie może natomiast zmierzać do poprawienia błędów poprzedniego orzeczenia sądowego bądź zawartej ugody” (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 stycznia 1976 r. w sprawie III PR 151/75; LEX 14298). Takie same stanowisko zajął także Sąd Okręgowy w Łomży w uzasadnieniu wyroku z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie I Ca 180/12 oddalającego apelację J. P. od wyroku tut. Sądu oddalającego powództwo o podwyższenie renty, w którym wskazał: „Zdaniem Sądu Okręgowego, aby powód mógł obecnie skutecznie domagać się podwyższenia renty to powinien on wykazać, iż jego obecny dochód, jaki mógłby osiągnąć gdyby do wypadku nie doszło nie byłby niższy niż renta z ubezpieczenia społecznego w podwójnej wysokości (potrzeba przyjęcia podwójnej wysokości wynika z faktu, że trzeba uwzględnić 50% przyczynienia się powoda do szkody) plus renta wypłacana przez pozwanego w dotychczasowej wysokości”.

W dacie ostatniego wyrokowania w przedmiocie ustalenia wysokości renty wyrównawczej, powód uzyskiwał rentę z (...) z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w wysokości 1.095 złotych brutto oraz rentę wyrównawczą w wysokości 113,89 złotych. Wobec tego stwierdzono, iż miesięczny dochód uzyskiwany przez powoda z tytułu utraty całkowitej zdolności do pracy przewyższa miesięczny dochód powoda, jaki uzyskiwał z tytułu pracy w zawodzie mechanika.

Jak przyznał sam powód jego aktualna sytuacja nie uległa zmianie. Powód otrzymuje rentę z (...) z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w wysokości 1.194 złotych brutto oraz rentę wyrównawczą z (...) S.A. w W. w wysokości 113,89 złotych.

Zdaniem Sądu powód nie przedstawił żadnych dowodów przemawiających za podwyższeniem renty. Złożone przez niego dokumenty były już składane w poprzednich sprawach o podwyższenie renty i nie dotyczą one zmiany sytuacji od ostatniego wyroku. Co więcej, już nawet z wyjaśnień samego powoda wynika brak podstaw do uwzględnienia powództwa, albowiem jak przyznał J. P., jego córka prowadząca taką samą działalność jak on uprzednio i w tym samym miejscu, będzie likwidować ją z uwagi na nieopłacalność – w 2015 r. uzyskała przychód w łącznej wysokości 12.000 zł brutto. Zauważyć jeszcze należy, iż zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą sądów (tak np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2009 r. w sprawie I CNP 94/08 LEX nr 523654; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 marca 2015 r. w sprawie I ACa 975/14 LEX nr 1665787) zmianę wysokości renty - w oparciu o art. 907 § 2 k.c. - może uzasadniać spadek siły nabywczej pieniądza, w wyniku którego zwiększa się negatywny skutek gospodarczy zdarzenia wywołującego szkodę, ale spadek ten musi być istotny. Zważywszy na obowiązek Sądu dokonywania oceny w odniesieniu do daty ostatniego prawomocnego oddalenia powództwa o podwyższenie renty, nie sposób jest uznać, iż w przeciągu ostatnich trzech lat może być mowa o istotnym spadku siły nabywczej pieniądza – w okresie tym inflacja była znikoma, a były też miesiące kiedy występowała deflacja. Stąd też, w ocenie Sądu, nie ma żadnych podstaw do uwzględnienia powództwa.

W tym miejscu wyjaśnić jeszcze należy, iż Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych na okoliczność, jak to wskazał (k.43v), czy uszczerbek na jego zdrowiu ma charakter trwały, albowiem okoliczność ta nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a nadto dotychczasowe opinie biegłych nie były kwestionowane przez pozwanego.

O kosztach orzeczone na podstawie art. 98 § 1 kpc. Zasądzono od powoda J. P. na rzecz pozwanego (...) S.A. w W. kwotę 2.417 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego ustalonego w oparciu o § 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Z tych też względów i na podstawie powołanych przepisów orzeczone jak w sentencji.